

Χαρισματική, άρτια, νόστιμη, χορταστική, απαισιόδοξα αισιόδοξη, διδακτική, με διαλόγους κεντήματα, τε και οικονομική. Πόσες κινηματογραφικές παραγωγές μπορούν να συγκεντρώσουν όλα τούτα τα χαρακτηριστικά; Επιπλέον δε, άνευ βίας, ερωτικώ ν σκηνώ ν, χωρίς εντυπωσιακή δράση και λοιπά φτηνά σινε-ευρήματα.

Η «American fiction» πληροί όλα τα παραπάνω και έχει το σπάνιο χάρισμα, να σε κρατήσει κοντά της, από το πρώτο έως το τελευταίο της πλάνο με μια απαλή αφηγηματική επιβολή. Πρόκειται για 117 λεπτά γνήσιας, λεπτής, κινηματογραφικής τέχνης.

Είναι μια μαύρη ταινία, με την έννοια που η soul είναι, ή έστω ήταν μαύρη μουσική και η Motown

δισκογραφική για την μουσική Αφροαμερικανών καλλιτεχνών. Οι πρωταγωνιστές είναι μαύροι, ο σεναριογράφος - σκηνοθέτης είναι μαύρος, την νουβέλα όπου στηρίχτηκε το σενάριο, την έγραψε μαύρος, ο ρόλος των λευκών είναι περιορισμένος και οι λίγοι λευκοί ηθοποιοί που εμφανίζονται σε μικρούς ρόλους, υποδύονται αφελείς, ελαφριές περσόνες.

Μολοντούτο, όχι μόνο δεν έχει φυλετικά στοιχεία αλλά επιχειρεί να γεφυρώσει τις διαφορές ανάμεσα στα χρώματα της επιδερμίδας των κατοίκων της Αμερικής, συχνά με τρόπο ανορθόδοξο, χωρίς να κρύβει όμως το θέμα. Δεν είναι στο σύνολό της ευχάριστη, υποβόσκουν τα προβλήματα, τα αδιέξοδα.

Προβάλλονται επίσης η λατρεία της θεότητας του χρήματος, οι φθίνουσες σχέσεις μέσα στην οικογένεια και η αποδοχή των σεξουαλικών προτιμήσεων. Εμφανίζεται η επιφανειακή αντιμετώπιση σοβαρών θεμάτων, η κατανάλωση του αλκοόλ όχι σε επίπεδο προβληματικής συμπεριφοράς, αλλά σε ημερήσια βάση και σε κάθε περίπτωση, η οικονομική ανασφάλεια και τέλος πάντων πολλές από τις νευρώσεις που μοιραία ταλαιπωρούν τον ευκατάστατο άνθρωπο στο περιβάλλον της βόρειας Αμερικής.

Βεβαίως το πιο σημαντικό στοιχείο που θίγει, είναι η διαφορά ανάμεσα στο καλό και στο δημοφιλές. Το πρώτο είναι δυσπρόσιτο και έχει προαπαιτούμενα, το δεύτερο προσφέρει πολλά αλλά δεν σε κάνει, ως δημιουργό ή ως αναγνώστη ή θεατή, πάντα περήφανο. Εννοείται ότι στο βωμό της δημοφιλίας έχουν ταλαιπωρηθεί τέχνες και λειτουργήματα, όπως και ότι στο βωμό του ποιοτικού έχουν θυσιάσει καριέρες.

Ασφαλώς υπάρχουν και πολλές περιπτώσεις που αυτά τα δύο συνδυάζονται μια χαρά. Φωτεινό παράδειγμα το American fiction.